

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **PROAGRO Nymburk a. s.**, se sídlem Poděbradská 2026, Nymburk, zastoupený Mgr. Ondřejem Tejnorou, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 57, Praha 5, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, č. j. 46 A 19/2012 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, č. j. 46 A 19/2012 – 22, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2012, č. j. ZKI-O-147/1523/2011 Nov. (o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí), a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Nymburk, ze dne 12. 9. 2011, sp. zn. OR 66/2007-208, kterým bylo vyhověno nesouhlasu M. F. s neprovedením opravy chybného údaje v katastru nemovitostí a tato oprava byla podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného

rozhodnutí (dále jen „katastrální zákon“) provedena. Oprava chyby byla provedena tak, že v katastru nemovitostí v souboru popisných informací zůstane parcela č. 831/2 v katastrálním území Městec Králové evidována ve výlučném vlastnictví M. F. Správní orgány dospěly k závěru, že katastrální úřad, respektive jeho pracovník zřejmým omylem v řízení pod sp. zn. Z-5429/2004-208 zapsal záznamem k téže parcele duplicitní zápis vlastnictví ve prospěch žalobce, neboť kupní smlouva ze dne 11. 4. 1972 nebyla způsobilá k zápisu do katastru nemovitostí. Nezpůsobilost spatřoval katastrální úřad ve skutečnosti, že prodávající F. Z. byl v době uzavření smlouvy podílovým spoluvlastníkem pouze 1/2 parcely a že podpisy na smlouvě nebyly úředně ověřeny. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí k těmto důvodům přidal skutečnost, že smlouva nebyla registrována státním notářstvím a že prodávající nebyl ve smlouvě dostatečně identifikován.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že řízením o opravě chyby nelze zásadně řešit spory o existenci a obsah vlastnického práva či jiného věcného práva k nemovitosti. Katastrální úřad i žalovaný si osobují právo rozhodovat o vlastnictví k nemovitosti. Tato pravomoc však katastrálním úřadům nepřisluší. O tom, kdo je skutečným vlastníkem nemovitosti smí rozhodnout pouze soud na základě žaloby určovací. Opravu chyby lze provést pouze u chyby vzniklé zřejmým omylem, nelze ji provést v záležitosti nejasné či sporné. Smlouvy o převodu majetku do socialistického vlastnictví byly platné i bez registrace a k jejich účinnosti nebylo třeba žádných dalších náležitostí. Žalovaný takový omyl, který by vedl k opravě chyby při vedení katastrálního operátu, nezjistil, a tudíž nebyl důvod opravit jako chybu zápis duplicitního vlastnictví žalobce. Žalovaný se nijak neposunul v argumentaci a odůvodnění toho, co ho k postupu podle ust. § 8 katastrálního zákona vedlo, jak mu to bylo uloženo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2010, č. j. 9 Ca 208/2008-47, ač snesl řadu poznatků o právních a majetkových vztazích účastníků smlouvy, které mu ale přezkoumávat nepřisluší. Takové přezkoumání by musel učinit pouze příslušný soud, jehož pravomocné rozhodnutí by pak žalovaného zavazovalo. Soud proto shledal žalobu důvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že se nezabýval primárně kupní smlouvou, její platností, ale pouze dovodil, že na základě ní neměl být zápis proveden. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem, nedostatku důvodů rozhodnutí, zejména s ohledem na skutečnost, že z podkladů byly vyvozeny nesprávné a neodpovídající závěry. Krajský soud se nezabýval skutečnostmi uvedenými v napadeném rozhodnutí, a to zejména, že zakoupený majetek na základě smlouvy tržové z roku 1936 nesplňoval náležitosti, aby byl zařazen do bezpodílového spoluvlastnictví dle ust. § 856 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Teprve evidenčním zápisem na podkladě usnesení o dědictví z roku 1978 mohl celým pozemkem disponovat F. Z. Z usnesení dědického soudu také vyplývá, že F. Z. měl potomka. Smlouva byla předložena k záznamovému řízení až v roce 2004 a měla být posuzována dle zákona platného v době podání. I rozsudek Městského soudu v Praze mimo jiné uvádí, že katastr listiny přezkoumává podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném ke dni vydání žalobou

pokračování

napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zápisech“). Katastrální úřad měl ověřit, zda je právní úkon učiněn v předepsané formě a zda jsou účastníci řízení oprávněni nakládat s předmětem právního úkonu. Při prověření těchto skutečností musel dojít k závěru, že F. Z. nemohl nakládat s nemovitostí. Listinu musel katastrální úřad zkoumat dle zákonů platných v době jejího předložení. Pokud katastrální úřad dospěje k závěru, že záznam byl proveden vadně, nic mu nebrání v tom, aby takový záznam opravil podle ust. § 8 katastrálního zákona. Rozhodnutí podle tohoto ustanovení nemá hmotněprávní, ale pouze evidenční účinky. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z části tato námitka ve skutečnosti proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku vůbec nemíří. Nesprávné posouzení právní otázky soudem totiž nemůže založit nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. O nesprávném posouzení lze hovořit až v situaci, kdy je rozsudek v příslušné části způsobilý přezkumu, tj. přezkoumatelný. Skutečnou námitkou nepřezkoumatelnosti je tedy pouze námitka, že krajský soud nezohlednil důvody, které správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly. Tato námitka ovšem není důvodná, neboť krajský soud se důvody vydání správních rozhodnutí na straně 10 svého rozsudku zabýval a shledal je nedostačujícími pro provedení opravy podle ust. § 8 katastrálního zákona. Nejvyšší správní soud proto nevidí žádnou překážku pro věcný přezkum správnosti těchto závěrů krajského soudu.

Stěžovatel dále brojí proti dílčímu tvrzení krajského soudu, že se v novém rozhodnutí neposunul v argumentaci a odůvodnění toho, co ho k postupu podle ust. § 8 katastrálního zákona vedlo. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že toto obecné tvrzení není zcela odpovídající. Stěžovatel a správní orgán prvního stupně svou argumentaci v nových rozhodnutích ale obohatili. Nicméně uvedené konstatování krajského soudu nebylo samo o sobě důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Důvodem byla primárně skutečnost, že správními orgány uváděná pochybení pracovníka katastrálního úřadu nejsou zřejmým omylem ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Stěžejní je tak posouzení, zda je tento závěr krajského soudu správný.

V projednávané věci správní orgány provedly opravu chyby v katastrálním operátu na základě ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Podle tohoto ustanovení na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.

Zřejmý omyl při vedení katastru shledaly správní orgány postupně ve čtyřech skutečnostech, které podle nich zakládaly nezpůsobilost kupní smlouvy ze dne 11. 4. 1972 pro provedení zápisu do katastru nemovitostí: 1) prodávající F. Z. byl v době uzavření

smlouvy podílovým spoluvlastníkem pouze ½ parcely, 2) podpisy na smlouvě nebyly úředně ověřeny, 3) smlouva nebyla registrována státním notářstvím a 4) prodávající nebyl ve smlouvě dostatečně identifikován. Stěžejní je tak posouzení, zda případná existence některé z těchto skutečností by mohla znamenat, že zápis do katastru nemovitostí na základě této listiny musel být proveden zřejmým omylem ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

Při interpretaci pojmu „zřejmý omyl“ je nutno brát v úvahu účel a smysl institutu opravy chyb v katastrálním operátu. Jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125 (č. 986/2006 Sb. NSS), tento institut „slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitosti - to plyne i z ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji, a to bez ohledu na to, zda původní zápis byl podložen rozhodnutím o vkladu, či se jednalo o záznam údajů o právních vztazích plynoucích z rozhodnutí jiných orgánů nebo z listin právní vztahy osvědčujících.“ V rozsudku ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud doplnil, že „[o]pravou chyby dochází pouze k dodatečnému nahrazení údaje chybně evidovaného v katastrálním operátu údajem z hlediska právní úpravy katastru nemovitostí správným, tedy takovým údajem, který je v souladu s listinami založeným ve sbírce listin. To ještě nevylučuje, že skutečným vlastníkem dané nemovitosti či nositelem jiného zapisovaného práva k nemovitosti je někdo jiný, než komu zápis v katastru svědčí, pouze se presumuje, že zápis v katastru odpovídá skutečnosti (viz § 11 a § 16 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem). Pokud se stěžovatelka skutečně domnívá, že je vlastníkem zmiňovaného pozemku parc. č. 111/20, je na ní, aby se domáhala ochrany příslušnou žalobou v občanském soudním řízení. Pokud by pak soud v občanském soudním řízení rozhodl v její prospěch, bylo by takové pravomocné soudní rozhodnutí dostatečným podkladem i pro změnu údajů v katastru nemovitostí.“

Výše popsaný charakter institutu opravy chyby v katastrálním operátu se logicky odráží také v interpretaci pojmu „zřejmý omyl“ ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. V rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103 (č. 2098/2010 Sb. NSS), například Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tento pojem je potřeba „vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).“ V rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. [...] Provedením opravy zápisu se tedy skutečný právní vztah

pokračování

k nemovitosti nemění; ten lze změnit jen na základě příslušné listiny. Dále je nutné vzít v potaz, že omyl musí být podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona zřejmý - katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná.“ V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 - 31, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*omyl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva (§ 80 písm. c) o. s. ř.).“* Jak bylo následně shrnuto například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 7 As 123/2013 - 28, dostupném na www.nssoud.cz, „*při procesu opravy chyby v katastrálním operátu se tedy zkoumá pouze to, zda se pracovník katastrálního úřadu při provádění zápisu do katastru nemovitostí dopustil zřejmého omylu. Není rozhodné, zda zápis v katastru nemovitostí odpovídá skutečnosti.*“ Nejen z posledně citovaného rozsudku přitom plyne, že o zřejmý omyl by se mohlo jednat tehdy, pokud by bylo vyloučeno, že postup pracovníka katastrálního úřadu byl výsledkem jeho volní (nikoliv zcela zjevně nesmyslné) úvahy. Pouhý omyl při vedení katastru nemovitostí není postačující pro provedení opravy chyby dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Musí se jednat o omyl zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. S tímto plně koresponduje také odborná literatura, která zdůrazňuje, že opravu chyby nelze provést v záležitosti nejasné či sporné. Za zřejmý omyl proto považuje pouze takovou chybu, která je jasná každému odborníkovi na danou oblast (viz např. Barešová, E.; Baudyš, P. *Zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem*. 4. vydání, Praha : C.H.Beck, 2007, s. 272).

Je tak nutno předně odmítnout právní názor stěžovatele, že chybně provedený záznam může katastrální úřad kdykoliv napravit postupem podle ust. § 8 katastrálního zákona. Takový závěr (byť by mohl mít částečně oporu v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. 10 Ca 253/99) je zjevně v rozporu s citovanou judikaturou. Oprava chyby podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona není univerzálním revizním prostředkem pro nápravu jakýchkoliv nesprávností, k nimž došlo při provádění záznamu. Jedná se o prostředek nápravy toliko zřejmých omylů. Jiná pochybení musí být napravena jiným způsobem – lze se například domáhat ochrany určovací žalobou podle ust. § 80 o. s. ř., nebo žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle ust. § 82 a násl. s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb.NSS).

Nejvyšší správní soud má za to, že žádná z výše uvedených čtyř skutečností, které správní orgány uvedly, nejsou dokladem toho, že duplicitní záznam vlastnického práva žalobce k předmětné nemovitosti byl proveden zřejmým omylem ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

Správní orgány podrobně rozvedly, proč mají za to, že F. Z. nebyl v době uzavření smlouvy oprávněn nakládat celou nemovitostí (byl pouze podílovým spoluvlastníkem) a nebyl oprávněn jednat jménem své manželky. I kdyby však jejich argumentace byla zcela správná, nemohlo by to vést k závěru, že duplicitní zápis vlastnictví žalobce byl proto proveden zřejmým omylem. Tyto důvody jsou ryzím případem spornosti vlastnictví

žalobce, které ovšem nelze řešit cestou opravy chyby v katastru nemovitostí. Jakkoliv se správní orgány snaží své závěry konstruovat jako nezpůsobilost listiny k provedení zápisu, je zcela zjevné, že jde primárně o posouzení platnosti kupní smlouvy ze dne 11. 4. 1972. Navíc je nutno zopakovat, že důvodem pro provedení opravy chyby v katastru nemovitostí není pouze nezpůsobilost listiny k provedení zápisu, nýbrž také skutečnost, že tato nezpůsobilost je zcela zřejmá. V tomto případě o zřejmosti rozhodně nelze hovořit.

Ani absenci úředního ověření podpisů na kupní smlouvě ze dne 11. 4. 1972 by nebylo možné považovat za zcela zřejmou nezpůsobilost listiny pro provedení zápisu; tedy takovou nezpůsobilost, která by byla na první pohled evidentní. Již otázku, zda mají být úředně ověřené podpisy vyžadovány, je nutno pokládat za otázku spornou, kterou nelze řešit cestou opravy chyby v katastru nemovitostí. Je totiž myslitelné a rozhodně nikoliv zcela scestné, že pracovník katastrálního úřadu byl veden opačnou úvahou, než nyní správní orgány. Náзор, že úřední ověření podpisů není nutné, neboť tento požadavek právní úprava v době uzavření smlouvy nestanovila, je zcela legitimní. Otázku, zda je tento názor správný, není na místě řešit cestou aplikace ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. I kdyby totiž správný nebyl, a pracovník katastrálního úřadu se tudíž dopustil pochybení, toto pochybení by nemohlo být považováno za zřejmý omyl.

Stejně tak je spornou otázkou to, zda kupní smlouva ze dne 11. 4. 1972 vyžadovala ke své účinnosti registraci státním notářstvím. Správní orgány opět podrobněji argumentují, proč mělo k registraci dojít. Nicméně pokud byl pracovník katastrálního úřadu při zápisu duplicitního vlastnictví veden názorem opačným, rozhodně nelze vyslovit závěr, že by jednal ve zřejmém omylu.

A nakonec ani v případě tvrzené nedostatečné identifikace prodávajícího v kupní smlouvě ze dne 11. 4. 1972 nelze hovořit o evidentně nezpůsobilém podkladu pro zápis do katastru nemovitostí. Případná nedostatečná identifikace účastníků smlouvy může mít bezpochyby vliv na její platnost. Otázkou platnosti smlouvy se však správní orgány v řízení podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nemohou zabývat. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 46/2006 - 171, dostupném na www.nssoud.cz, „*v tomto typu řízení katastrálnímu úřadu nepřísluší posuzovat jiné vady podkladových listin, než ty, které by vylučovaly převedení v nich uvedených údajů do veřejného registru.*“ Pro účely převedení údajů z kupní smlouvy ze dne 11. 4. 1972 do katastru nemovitostí má Nejvyšší správní soud za to, že tato kupní smlouva dostatečně určitá byla. Smlouva obsahovala jednoznačnou identifikaci převáděných nemovitostí, prodávající se v ní prohlašují za vlastníky a jsou označeni jménem, příjmením, bydlištěm a zaměstnáním. I za pomoci znalosti údajů již obsažených v katastru nemovitostí (a předcházejících evidencích) tak pracovník katastrálního úřadu nemohl mít problém identifikovat účastníky smlouvy a převést údaje v ní obsažené do katastru nemovitostí. Pokud tak učinil, nejednal ve zřejmém omylu, a to i kdyby snad jednal v rozporu se zákonem. Je nutno zopakovat, že samotná nezákonnost při zápisu údajů do katastru nemovitostí ještě neznamená, že k tomuto zápisu došlo zřejmým omylem.

Lze shrnout, že žádná ze skutečností uváděných správními orgány nedokládá, že by se pracovník katastrálního úřadu při zápisu duplicitního vlastnictví žalobce dopustil zřejmého omylu. To ostatně potvrzuje i skutečnost, že některé důvody uvedly správní

pokračování

orgány až v pozdějších fázích správního řízení. Zjevně se tedy ani z jejich pohledu nejednalo o skutečnosti na první pohled svědčící o zřejmém omylu při vedení katastru nemovitostí.

Jelikož tvrzená pochybení vůbec nemohla vést k provedení opravy dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, bylo by zcela nadbytečné posuzovat, zda se pracovník katastrálního úřadu těchto pochybení skutečně dopustil. I kdyby tomu tak totiž bylo, nemohlo by to nic změnit na výsledku tohoto soudního řízení. Nejvyšší správní soud se proto nezabýval podrobnější argumentací stěžovatele ve prospěch závěru, že předmětný duplicitní zápis vlastnického práva žalobce skutečně neměl být proveden.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu